

romboid

10

ROK 2002 / ROČNÍK XXXVII

CENA 30,- SK

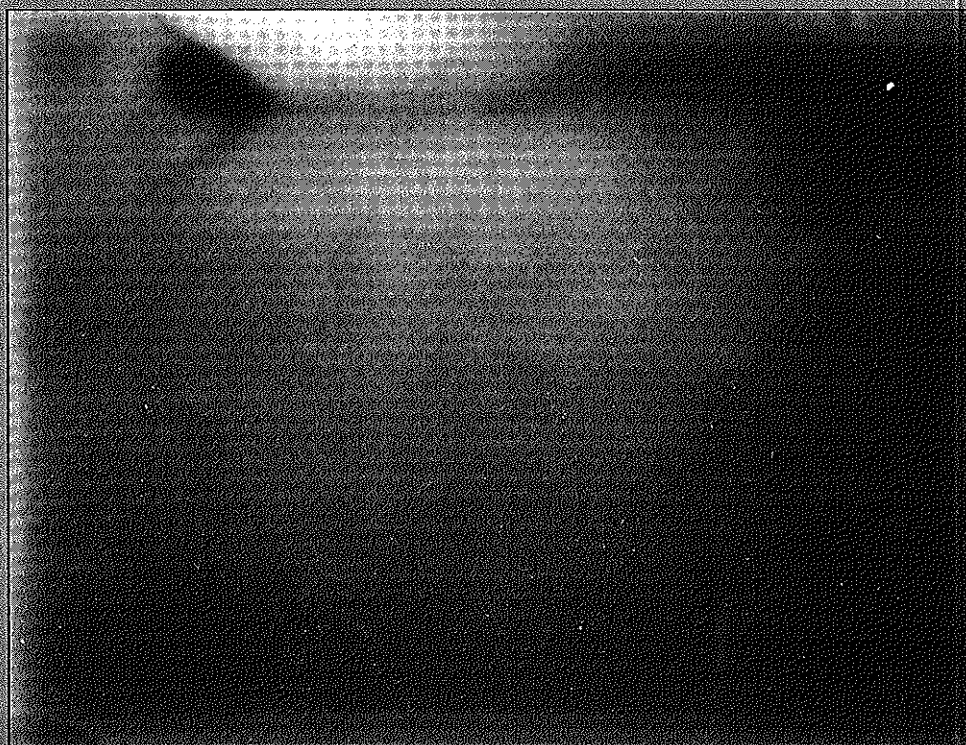
Index 49566

ISSN 0231-6714

LITERATÚRA

UMELECKÁ KOMUNIKÁCIA

INTERDISCIPLINARITA

ERIK MARKOVIČ

ERIK MARKOVIČ (1971), filozof,
publicista. Zaoberá sa teoretickými
aspektmi umeleckej tvorby.

■ Hieros gamos

NETREBA SLOV. CEZ KROV NEBESKÝ. MILOSTNÝ LOV

*Utekáme tam, lebo len vo vysvietenom kostole
sa vraj nesmie ani v najmenšom klamať,
aby prehovorila sama najrýdzejšia pravda.*

*Chceme si čosi dôležité povedať, ale v tej chvíli,
keď to všetko naraz pochopíme,
kam nás to spolu hore tiahne,
len od dojatia naprázdno otvoríme ústa.*

*A nemôžeme sa zrazu ani nadýchnuť, krátko pred tým,
než sa pery dotknú, ešte aj stúpajúce gotické klenby
a úžiace sa múry medzi nimi nás ženú k sebe.*

*V sieňach, v kamenných sieňach spletených z chrámových rebier
a vitráží, v hostiách vábiaco splnom svetla duchovné návnady
ľúbostných kázni náboženstva lásky, vonia tvoj tymian.*

*Otvárame od údivu a nevýslovnosti ústa,
ako nočné, hviezdami trblietajúce ryby,
keď nás božské ruky evanjelistov,
ťahajúce siete chrámov za zúžené veže,
za kríž do neba, cez slnečný priezor presekaný
v nadoblačnom ľade svetlom zmŕtvychvstania
a nanebovstúpenia Krista, až kým nás nevylovia
spasených na druhý svet.*

YZOP, YZOP, BOGORODICA

Prebudený

*Vaším krokom, rozochvievavajúcim krehké tabule okien,
naklonený z balustrád, vidím Vás dole cupitať po ľade,
jemne, akoby Ste kráčali niekomu po chladivých ústach,
každým krokom na klenby štíhlych chodidiel bozkávaná,
cudne, akoby Ste neustále boli hlboko obdivovaná
sklennými pohľadmi až odkiaľsi zdola.*

Z boha zaliateho zamrznutou riekou.

raz lámajúceho ju na kryhy, s pomocou

Bohyne nebies, s pomocou božou

všetkého nanebostúpajúceho.

Aj keď by som preveľmi rád,

Vaše nevyrieknuté, pravé slávne volanie - ó, pómiluj, zmiluj sa nad nami,

aspoň sčasti vyslyšal, i keď je nemiestne mi tykajúce,

prosím nehovorte Nám, že už len preto Ste presvätá.

Aj keď Vám pri tom z každej rozšírenej zrenice

vyžaruje temná svätožiara. Veď už len tá čiara

zbiehajúca sa z okolia Vášho milostného lona

spájajúca sa a pokračujúca dole medzi nohami

až na zem, je v chôdzi rozoklane vibrujúcim, čiernym jazykom vretenice,

ktorým ťa zvnútra len zľahka vyrušuje,

keď predo mnou na ceste k lôžku tancuješ,

keď vysokými a úzkymi, ó, opätkami

sklonené hlavy pod nami na jed rozdrucuješ.

EXIT US

ILUMINATIO EIKÓNĚ

*Každé ráno sa všetci jeden po druhom, v strede našich pitvaných domovov
rútime priamo nadol, len o čosi pomalšie ako samovražedný skok strmhlav,
smrtihlav má tvar škvrny na chodníku, až na žulovej dlažbe.*

*A večer zas s kvílením stúpame presne tou istou, až takmer incestnou šachtou,
len o čosi rýchlejšie, než by nám trvalo nanebovstúpenie hranatou špirálou.*

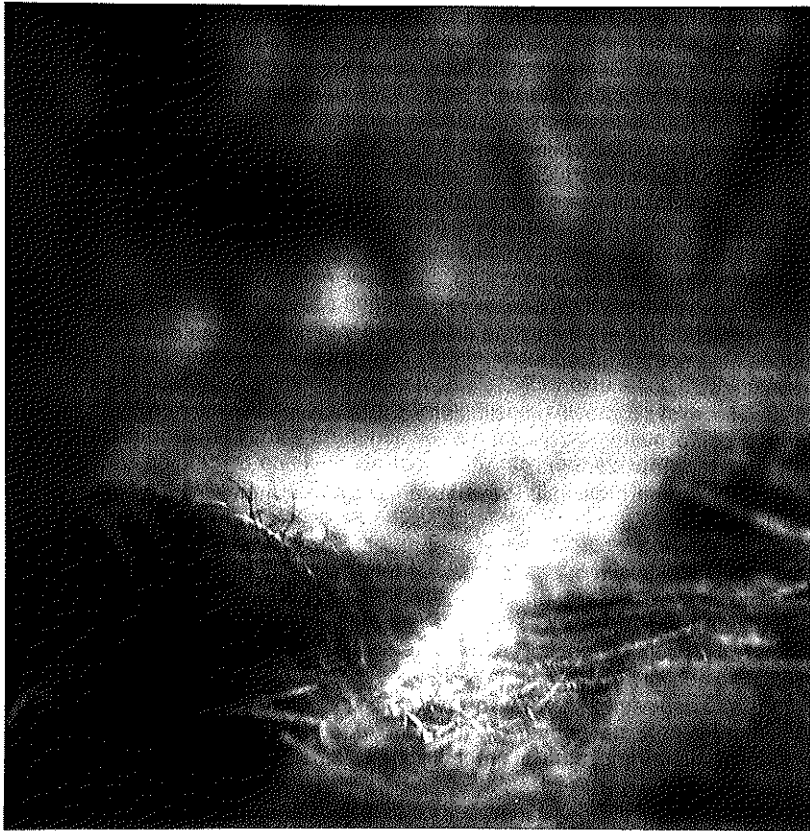
*Je doba urýchľovaných, netrpezlivých a zadebnených výstupov
a plynulo zadržovaného, zmierneného klesania, odďalovania
smrti a zrýchľovania života nevečného.*

*Spomalene s výdychom klesáš, temná madona moja, len nie na mňa,
zadebnená zvyškami ikonostasov, do vnútra obrátených surovou,*

*nepomaľovanou stranou, a nemôžeš ani len vidieť tú závratnosť,
ako keď sa rozochvený horizont, pri tvojom páde do podsvetia,
scvrkne až na mesiac.*

*Mierne zrýchlene ma vynáša, strnulého a bez pohybu, až kanonizovaného,
a napriek tomu sa neviem dočkať chvíle, keď ma stehná vystrelia úžľabinou
Kobyly až na vrchol a s horiacou tvárou bez hanby preniknem slnkom.*

*Práve vtedy, keď neustále sa približujúce a zväčšujúce slnko sa svojim rastúcim
obvodom konečne stotožní s podpáleným horizontom, nadobudnutým zo svietiacej
zrenice, rozširujúcej sa na gloriolu a z glorioly až na mandorlu,
a moja podoba pre tých čítajúcich z hviezd vstúpi do obrazu,
do ikony so žiariacim podkladom, so zlatým až slnečným nebom.*

Michael Bühler - Les 2